

Çocuk Eğitiminden Önce Aile Eğitimi

Değerli dostlar, aziz kardeşler;

Çocuklarımızın sebep olduğu bir toplantıda bulunuyoruz. Allah Teâlâ'dan bu toplantımızı; bizim için çocuklarımız için ümmetimiz için hayırların sebebi olarak kılmasını diliyorum. İnşallah hem kendimize hem çocuklarımıza yarayacak şeyler konuşmayı, kararlar almayı Allah bize müessir kılar.

Kardeşler, bu toplantı niçin tertiplendi? Burada ne amaçlanıyor? Zannediyorum kardeşlerimiz bu konuda sizlere bilgiler verecekler.

Ama ben çocuklarımızın eğitilmesinden, yetiştirilmesinden; onlardan ne istiyoruz, ne bekliyoruz bunu değerlendirmek istiyorum. Benim konuşmamı, lütfen çocuklarınızın yetiştirilmesi üzerine özel bir konuşma olarak kabul edin. Toplantının genel içeriği ile ilgili ise diğer konuşmacı kardeşlerimiz izahat yapacaklar inşallah.

Kardeşler, çocuk hakkında konuşacaksak, eğer çocuk yetiştirmekten söz edeceksek, bir noktanın gözümüzde netleşmesi gerekiyor; çocuk doğurmakla, çocuk büyütmeyle, çocuk yetiştirmek aynı şey değildir.

Hem kâfirlerle hem de hayvanlarla aramızdaki farklardan birisinden söz ediyorum. Hayvanlar da kâfirlerde çocuk doğururlar, büyütürler, yedirirler, içirirler, giydirirler. Biz mü'minler olarak; çocuk yetiştiririz, o kadar ki biz, kendi doğurduklarımızı da başkalarının doğurduklarını da evlat gibi yetiştiririz.

Hayvanlar ise kâfirler ise sadece doğurduklarını büyütür, yedirir, içirir, giydirirler. Biz, farklı anneyiz, babayız. Onlar, bir araya gelip, beraberliklerinin ürünü olan doğurdukları çocuğu büyütürler.

Biz, yeryüzünde Allah halifesi olduğumuza inandığımız için Allah'ın yeryüzünde secde edilmesini murat ettiği işlerin bütünü olan kulluğu yaparak, insan yetiştiririz.

Bunun için bizim hedefimiz, hiçbir kâfirin hiçbir hedefsiz insanın anlayabileceği bir iş değildir. Bizim dışımızdakiler bu, 'Allah'ın halifesi olarak yeryüzünde secde edecek insan yetiştirme' hedefini kendilerine hedef etmedikleri için mü'minlerin onlarda çocuk eğitimi çok kolaydır.

Çünkü o mühendis yapmak istiyordur, işi gücü yerinde bir evlat yetiştirmek istiyordur ve benzeri hedefleri vardır. Onun derdi kolay. İyi bir imtihan hazırlığı, çocuğu iyi bir okula sokma onun projesinin gerçekleşmesi anlamına geliyor. Ben kendim, ölmeden veya çocuğum ölmeden bitmez bir maceraya girdim hafız yapıyorum, üniversite bitirtiyorum, filan yere müftü yapıyorum.

Filan kitabın müellifi, müfessiri yapıyorum; derdim bitmiyor ki. İman üzere ölmek, cihat ruhuyla yaşamak gibi bir derdi var o çocuğun. Ben yüz yaşıma gelsem çocuğum seksen yaşında olsa ben, onun üç aylıkken ki bakışını henüz değiştiremiyorum.

Yine ben, oğlum, kızım, talebem acaba son nefesini acaba son nefesini Allah'a nasıl teslim edecek diye endişesi olan biriyim; ama kâfirlerin böyle bir derdi yok. Onların derdi nedir? Mükemmel bir işe koyduğu zaman keyifli bir uyku uyuyor, hele evlilik de yaptırdı ise iyi bir düğünde yaptıysa mis gibi uyuyor.

Ben çocuğu evlendirdiğim gün adeta her Şey yeniden başlamış gibi olur. Bu evlilik sürecek mi diye dert ederim. Bu evliliği Allah'ın rızasına uygun yapacaklar mı, devam ettirecekler mi diye derdim olur.

O; niversiteye, tıp fakültesine soktuğu zaman adaklık kurbanlar bile kesebilir, ben ise yavrum tıp fakültesine girdiği gün kara kara düşünmeye baŐlarım. Bu çocuk buradan altı sene sonra ümmete ait biri olarak çıkacak mı diye.

Her başarı, baŐkasına göre başarı ve bitiŐ olan her Şey, benim için yeni bir imtihan demek ve hep yeniden baŐlıyorum. Onun asıl derdi okula vermektir, iyi bir niversiteye girerse 'elhamdülillah' deyip kenara çekilecek. Kâfir veya hedefsiz Müslüman, 'bu açıdan kimsenin dinini tenkit etmiyorum, dini zayıf' demiyorum; ama hedefsiz Müslüman da böyle düŐünme ihtiyacı hissediyorum.

O; niversiteye, tıp fakültesine soktuğu zaman adaklık kurbanlar bile kesebilir, ben ise yavrum tıp fakültesine girdiği gün kara kara düşünmeye baŐlarım. Bu çocuk buradan altı sene sonra ümmete ait biri olarak çıkacak mı diye.

O çocuğum ilkokula baŐladıęı gün yeniden doęmuŐ gibi bir sıkıntıdır benim için. Hedefli bir insanım, liseye baŐlar çocuğum sıkıntım baŐlar. Üniversiteye baŐlar, evlenir; her biri benim için bir sıkıntıdır.

Filanca yere müderris olarak tayin edildiği zaman benim için sıkıntıdır, filanca yere müdür olarak tayin edildiği zaman bir Müslüman için sıkıntı baŐlar.

Burada, mmetin filan vilayette, filan kazadaki filan sorumluluğu üstlenmiş birisi olarak, acaba bunun hakkını verecek mi diye uykularım kaar.

Bu nedenle bir çocuk eğitiminden konuŐurken; okulu konuşmuyoruz, hafızlığı konuşmuyoruz hafızlık benim dört yaşında becerdiğim bir iş. Ne ki bana göre çocuk işi hafızlık. Allah babamdan razı olsun dört yaşında beni rahleye oturttu; ben on yaŐına geldiğimde bülbül gibi hafızdım. Bana göre çocukluk işi hafızlık, bir Şey değil.

Hafızaya daha fazla sorumluluk yüklemiŐ oluyor, biraz daha yoğun programlı bir insan olmuş oluyor. Hafızlık, Müslümanlık demek değil.

Hamza bin Abdulmuttalip her hangi bir Şekilde hafız değildi. Kur'an'ı ezber bilmiyordu. Ammar, Yasir hafız değildir. Hafızlık değil hedefimiz, tıp fakültesi olmadığı gibi hafızlık da değil bizim hedefimiz.

Hedefimiz insan yetiŐtirmektir. Allah'a secde eden seccadesi alnında gezen insan yetiştirmek istiyoruz. Kfirden farklıyız, sürüngen Müslüman'dan da farklıyız.

Bunun için hedefimizi konuŐmamız gereken bir beraberliğimiz var. Şimdi eğer biz, büyük bir toplantıdayken 'çocuğumuz filan okulu bitirsin, o arada hafız da olsa iyi olur' gibi yzeyssel düŐüncelerimiz varsa bu toplantıda konuŐtuęumuz hiçbir Şeyi anlamayacağız demektir. Toplantıda biz vakit israf ediyoruz demektir.

Tekrar hedefimizi toparlıyorum; hedefimiz tıp fakültesine, hukuk fakültesine çocuk koymak değildir. Bir hafız çocuk yetiştirmek de değildir. Arapça bilen bir çocuk da arzu etmiyorum ben.

Mü'min insan istiyorum. Hayatı cihat olarak gören insan istiyorum, mala tapmayan, dünyayı ayakların altına alan bir insan istiyorum. Evlenecek, çoğalacak mü'min, çoğalması için bir ömür harcayacak bir insan istiyorum.

Farklı şeyler bunlar; hafız istemedik, Arapça bilen biri istemedik. Bir mühendisten daha farklı şeyler bunlar. 'Büyük adam olma' hedefi.

Bunun için kardeşler, kanun şudur; biz ne istiyorsak, Allah bizimle ilgili kaderini o şekilde çezecektir. Çocuklarımız eğer kıyamadığımız, üzemediğimiz Allah'ın nimetleri olarak görüyor daha öteye gidemiyorsak biz, Allah'tan sadece tatlı çocuk istiyoruz demektir.

Kanını görmeye tahammül edemeyeceğimiz, hastalanması halinde dayanamayacağımız çocuklar istiyorsak Allah'tan sağlam; güzel pazılı çocuk istiyorsak bunu verir Allah.

Yüz senedir bu memlekette, hafız çocuklar istedi Müslümanlar. 'Hafız olsun çocuklarımız, bir camiinin merdivenin altına boş görmesinler, hemen oraya bir Kur'an Kursu açsınlar' dediler.

Tenkrit etmem, doğrudur, ortada bir yanlışlık yok. Allah on binlerce hafız verdi; bu ülkede resmi, diplomalı, yüz binden fazla hafız var. Yüz bin şaka bir rakam mı? Bu diplomasızlar kendi kendine Kur'an'da ilerlemiş insanlar, yüz binlerin çok üstünde değerinde Kur'an ehli insanlar.

Allah'tan istediğimizi Allah verdi; 'çocuklarımız hafız olsun' dedik hafız oldu, 'mühendis olsun' dedik, namaz kılan mühendisler verdi Allah. Ne istediyssek de verdi.

Ama hilafet makamını dolduracak yiğit bir Müslüman projesi yok kimsede. Müslüman avukat oldu, 'rüşvet yemeyen hâkim olsun' dedin rüşvet yemeyen hâkim oldu. Tıp fakültesinde namazlı profesörler dolu. Belki de beş profesörden biri namaz kılıyor.

Mü'min insan istiyorum. Hayatı cihat olarak gören insan istiyorum, mala tapmayan, dünyayı ayakların altına alan bir insan istiyorum. Evlenecek, çoğalacak mü'min, çoğalması için bir ömür harcayacak bir insan istiyorum.

'Müslümanlar, ne istedikleri konusunda her şeyi yeniden başlatmak zorundadırlar' diye düşünüyorum. Biz hâlâ tek kelimele şeyler istiyoruz Allah'tan. Tek kelimele; hafız, mühendis filan camiinin imamı, gibi tek kelimele şeyler istiyoruz.

Mesela; 'Sultanahmet'in imamı olsun çocuğum' diyoruz. Çok güzel bir şey, beş vakit namazını camide kılma garantili bir iş. Ama bu, ümmetin imamı olmakla aynı şey değil. Cami imamlığıyla ümmetin imamlığı arasındaki farkı anlamamız gerekiyor.

'Kaldı ki Sultanahmet'e imam olsun' diye düşündüğüm çocuk, sizin köyün camisinde imam olamadı. Çünkü zaten sen yüz koşacak deyince seksen ancak koşuyor.

Sen 'Sultanahmet'te imam olsun' diye düşündün. O, normal bir köy mescidinde imam olacak hale gelmedi. Ayarını çok az verdin sen. Çünkü senin istediğin her şey, pazardan marketten alınacak şekilde çocuğuna verilmiyor.

Senin şeytan diye bir rakibin var. Çevre diye bir düşmanın var. Kendi öz akrabasının, dayılarının, teyzelerinin, halalarının bile sana destek olmayacakları bir projede sen yürümek istiyorsun.

Büyük dinin küçük kafalı adamları olarak, dinimize zararımız var bizim. Din büyük, din cihanı, şumulü kâinatı kuşatıyor; ama bizim kafalarımız apartmandan başka bir şeyi kuşatamıyorsa, biz yanlış bir yolda yürüyoruz demektir.

Bu sebeple biz önce hedeflerimizi netleştirmek zorundayız. Bu ümmetin doktora ihtiyacı yok. Parayı verdikten sonra bütün doktorlar Müslüman zaten. Ümmetin Müslüman olarak mühendise ihtiyacı yok. Parayla değil mi? Mühendis maaşla çalışıyor. Bu ümmetin 'ümmet kafalı' 'peygamber varisi mantıklı' insana ihtiyacı var.

Hem Uhud'da iş yapacak, hem sofrada iş yapacak, hem Medine sokaklarında çalışacak, hem Mekke sokaklarında çalışacak, yeri gelecek Mekke'yi bile terk edecek adam aranıyor.

Büyük dinin küçük kafalı adamları olarak, dinimize zararımız var bizim. Din büyük, din cihanı şumulü kâinatı kuşatıyor; ama bizim kafalarımız apartmandan başka bir şeyi kuşatamıyorsa, bir vakıf odasından başka, bir dernek odasından başka bir şeyi kuşatamıyorsa biz yanlış bir yolda yürüyoruz demektir.

Zaten biz neyi istersek ondan bir düşüğü olacak, 'Ümmeti Muhammed'in halifesi olsun' 'Ümmeti Muhammed'in önünde duran imam olsun' desen belki bir müezzin olacak bir yerde. Zaten istediğim de gerçekleşmiyor benim.

İstemem küçüklük, seviye azlığı olduğu zaman bile ben, kendi kendime yürüyeceğim yolları kısaltıyorum demektir.

Kardeşler, neyin peşinde koştuğumuzu vurgulamak istiyorum. Burada biz bir kardeş gurubu olarak bir şeyler yapıyoruz.

Benimle beraber çalışanlar, benim ne istediğimi çok iyi biliyor. Ben, hiçbir şekilde hukuk fakültesi bitirmiş, tıp fakültesi bitirmiş bir çocuk aramıyorum. Kendi çocuklarım dâhil hafız olmaları, imam hatip mezunu olmaları, müftü olmaları gibi bir derdim yok vallahi.

'İmam-ı A'zam' bile olsalar, benim için hiç değeri yok. Sultan Fatih bile olmaları beni hiç tatmin etmez. Sultan Fatih oldu, Konstantiniyye'yi dize getirdi, bitti Sultan Fatihlik dönem. Sultan Fatih'in üstünde bir makam istiyorum.

İstanbul'u değil İstanbul'dan daha büyük ramağı hedef edinmiş birini istiyorum. Çünkü benim peygamberim İstanbul'u hedef gösterdiğinde 'bir büyük bir de küçük Konstantiniyye'ye var hangisini diyorsun ya Resûlallah' dedi ashabı. O da 'önce küçüğü' demişti.

Büyüğü hedef olarak bekliyor demek ki. Benim oğlum, kızım hâlâ İstanbul'un fethi peşinde ise boş işle uğraşiyor. Bitti İstanbul. İstanbul artık camilerinde namaz kılındığı sürece, Allah'ın şeriatına ters bir hayat yaşanmadığı sürece peygamberin müjdesine ermiş bir yer.

Daha büyük hedefler var. Çocuklarımın, talebelerimin, arkadaşlarımın İstanbul'la oyalanmaları bile yanlış. Neden İstanbul? İstanbul bitti. Anadolu bin senedir secde ediyor, bize daha büyük bir hedefler peşinde koşan bir nesil gerekiyor.

Burada kardeşler, birinci vurgulamak istediğim nokta; hedefimizde netleşmemiz gerekiyor bizim. Şimdi birileri çıkar da benim bu sözlerimden dolayı Kur'an-ı Kerim'i ezberlemeyi basit gördüğümü, âlim olmayı basit gördüğümü, Sultan Fatih'e düşmanlık yaptığımı herhalde söyleyemezler değil mi? Ben başka bir şey söylüyorum.

Onların büyüklüğü yani bu emellerin büyüklüğü, hafızlığın büyüklüğü Buharî ezberlemenin büyüklüğü, bunlar konuşulur şeyler değil ki. Biz Allah var mıdır? Yok mudur? Diye bir tartışma yapmıyoruz. Amenna, Allah var.

En iyi kulluk nedir onu tartışıyoruz. En iyi kulluk öyle olur değil böyle olur derken, 'ya sen Allah yok mu demek istedin' denmez herhalde.

Biz, Sultan Fatih'i neden konuşmuyoruz. Bitti Fatih'in dönemi bitti. Daha zor fetihler surlarla kuşatılan İstanbul, dijital sistemle kuşatıldı şimdi. Edirne'den top getirilerek İstanbul'a giremiyorsun.

Kablosuz bir yayınlı İstanbul'a girebiliyorsun şimdi. Yürekleri fethedecek İstanbul ve bütün kâinata kalpten, gönülden, damardan girecek insan gerekiyor. Ben böyle düşünüyorum, çocuğumu da böyle yetiştirmek istiyorum. Belki bu benim çocuğuma belki onun da çocuğuna nasip olmaz; ama üç asır dört asır bu eğitimi bu düzeyde yüksek tutup devam edersem ben, belki dört asır sonra kâinatı bu mantıkla kuşatacak bir Sultan Fatih üstü adam gelecektir.

Elli senedir, yetmiş senedir bir sonuç gelmedi, neden gelmedi, hafız dolu her yer. Kardeşim, al sana hafız; cenazelerde, hatim okuyacak mevlit okuyacak adam kıtlığı var mı? Bir sorun var mı? Mevlit okutacak adam sorunu yaşanmıyor teravihlerde, hatimlerde.

İstanbul gibi bir yerde camide hatimle teravih kılınıyor. Bu şehir, yüz sene önce veya seksen sene önce Kur'an-ı Kerim'in hafızlarının konuşulması bile yasak olan bir şehirdi. Şimdi devlet onaylı, devletin verdiği ödenekle onlarca camisinde hatimle teravi kılınıyor.

Ramazan'da mukabele enflasyonu var. Kur'an okunuyor; ama Müslümanların, yetmiş senelik, seksen senelik hatta Tanzimat'tan beri yaptıkları bu planlamada çok küçük bir maddeye takılı kaldıkları anlaşılıyor.

Dolayısıyla biz, hedefimizi daha büyük tutuyoruz kardeşler. Birinci konuşma maddem; 'burada bulunuyorsanız eğer, kendinizi hafızlığa, Arapçaya kilitlemeyin, hukuk fakültesine kilitlemeyin. Lütfen daha büyük işler düşünün.'

Nureddin hoca da bu işin örnek adamı değil. Ben İmam-ı A'zam'ı örnek görmüyorum, yeterli görmüyorum. Nureddin hoca onun bir tırnağı olmaz.

Ebu Hanife zamanının deryasıydı. O zaman geçti şimdi. Bu zamanın Ebu Hanife'si, İmam-ı A'zam'ı olacak insan yetiştirmek istiyoruz. Bu bize ne sağlayacak? Kardeşler bunu gerçekleştirsek, büyük düşüneceğiz; büyük düşünen büyük, küçük düşünen küçük çalışır.

Zengin olmak isteyen asgari ücretli bir işte çalışır mı? Geçim derdi olan asgari ücrette kalır. 'Elhamdülillah, kirayı karşılıyoruz, ev masrafını da karşılıyoruz, şükürler olsun' der, oturur. Zengin olmak, mülk sahibi olmak, bankalar kurmak isteyen, asgari ücreti çerez parası olarak kullanır.

Çocuklarımıza zulmetmeyelim. Allah'tan korkalım bilgisayar çağında ümmeti Muhammed'in en çok fırsatlar yakaladığı büyük nimet zamanında, biz çocuklarımızı küçük projelerle meşgul edersek, çocuklar kıyamet günü geldiğinde bizlere hesap sorarlar.

O büyük teknoloji çağında o büyük nimetler zamanında biz on Ebu Hanife olabilirdik. 'Benim icat ettiğim bir program sayesinde Kur'an-ı Kerim, bilgisayardan çok daha fazla istifade edebilen bir kitap haline gelebilirdi' derler.

Çocuklarımız, ciddi bir şekilde, büyük adam mantığı ile bizim önümüzde durmalıdırlar. Böyle çalışmalıyız. Biz bu işin eğitimini üstlenmiş kadro olarak böyle düşünmeliyiz. Siz babalar olarak böyle düşünmelisiniz. 'Bugünden itibaren böyle düşünmeye karar verdik, yarından itibaren büyük düşünüyoruz' demekle de düşünülüyor.

Senin böyle büyük düşündüğünü bir çocuk üstündeki aksaklıklara karşı refleksinden anlarım. Ben iki çocuğun iyilikler, güzel ilerlemeler kat ettiğindeki refleksinden anlarım. Ben mesela;

(Arapça)

Çocuklarımızdan bir tanesi donukluk gösterdi, bir aydır 'yok' hükmünde. Ne ders çalışıyor. Ne de söz dinliyor. Senin anne baba olarak tepkin, kafadaki ölçü kadardır. Sen yüz kilo metrelik yola çıktığını düşünüyorsun, ellinci metrede lastik patladığı için arabayı kenara çekip, eve dönüyorsun. Hani sen yüz kilometre yol gidecektin?

Hani bir senelik yolculuktan bu? Silecekleri çalışmıyor arabanın diye vazgeçtin. Küçük kafalısın. Büyük düşünmekle, büyük düşünülüyor. Refleksin, tepkilerin büyürse, sen bana büyük olduğunu ispat edersin. Kırk kere düşüp kırk kere kalkmaya razı olacaksın.

Bir insanın sağlıklı yaşamasını istiyorsun; hastalanıyor, ameliyat oluyor 'bu işe yaramaz, bunu evlatlıktan atalım demiyorsun.' yok biraz daha ilgin artıyor çocuğa. Aksilik bir ameliyat daha oldu.

Her ameliyat olunca iki ana üç ana dört ana evladı diye sarılıyorsun çocuğa. Hiç ameliyat olmamış bir anne evladı olarak sarılıyorsun, üç ameliyat geçirsün bir çocuk; anne onun üzerine üç anne kadar yoğunluk veriyor, baba üç baba kadar yoğunluk veriyor, neden?

'Üç ameliyat oldu çocuk' diyor. Sen, ümmetin başına geçireceğim niyetiyle hesap yaptın, büyük adam olması için planlar yaptın; bir çocuğun en küçük tökezlemesinde umudun kırılıyor.

'Bunun adam olmayacağı belliydi zaten, hocalar beni kandırdı yoksa hafızlığa vermezdim' diyorsun. Sana şeytan Nobel ödülü verse hakkın senin. Sen ödülü hak ettin. Şeytan hiç uğraşmadan seni mağlup etti zaten.

Kırk defa ameliyat olsa bu çocuk, 'artık bunu hastanede bırakalım, gerek kalmadı' diyor mu annesi babası. Kırk defa ameliyat oldu çocuk, yoğun bakımda altı ay durmuş, mücadele ediyorsun.

Ne mcadelen senin? Adam yetiştirme mücadelesi. Bu adam yetiştirme mücadelesinde sana Allah Teâlâ, Yahya aleyhisselam gibi seksen yaşından sonra ocuk verecek. Peygamberliği garanti, hayatı garanti... Bunu Zekeriya aleyhisselamdan başkasına vermedi ki.

Allah Teâlâ yetiştirirsen, yetiştirmezsene; nasıl ki tarlasını kullanmayan köylü a kalıyor, tarlası ormanlık oluyor sana da Allah verir çocuğu.  greşte mağlup olduğun için dördüncü greşe de dayanamazsın. şeytan böyle adam kazanıyor zaten.

Her ocuk fitrat üzerine yaratılıyor, çocuklarımızda bir sıkıntı yok kardeşim. Zekları farklı; ama hepsi fitrat üzerine yaratılmış. Eğer senin hedefin sadece hırsızlık olursa, onu yapamayan çocuğu evlatlıktan atman gerekiyor. Eğer hedefi hukuk fakültesi ise onu kazanamayan çocuğa emekli maaşından katkı yapman gerekiyor.

İlla Sultan Fatih olması gerekmiyor Sultan Fatih'in de etrafında, on binlerce Ulubatlı olmasıydı, nereden Fatih olacaktı. Mehmet ağabey olarak bile anılmazdı o zaman, bırak Sultan Mehmet'i, ağabey Mehmet bile olamazdı.

'Srnsn, benim dediğim fakülteye girmediniz' demeyin. Biz fakülte mücadelesi yapmıyoruz. Arapça hoca olma mühendisi yapmıyoruz. Kitap yazma mühendisi yapmıyoruz. İnsan mühendisi yapıyoruz. Bu insan, yeri gelir Sultan Fatih olur, yeri gelir Ulubatlı Hasan olur. Ama muhakkak bu surların yıkılışında bir gün bir görevi olacak inşallah.

İlla Sultan Fatih olması gerekmiyor Sultan Fatih'in de etrafında, on binlerce Ulubatlı olmasıydı, nereden Fatih olacaktı. Mehmet ağabey olarak bile anılmazdı o zaman, bırak Sultan Mehmet'i, ağabey Mehmet bile olamazdı.

Bu sebeple büyük düşünüp düşünmediğimiz reflekslerimizden ortaya çıkar. Tepkilerimizden ortaya çıkar. Mesela ocuğun hocası seni arıyor. 'Ağabey tutumu iyi değil, bu ocuk ders alışmıyor'. Sende annesine diyorsun 'bizim çocuğun okumayacağı belliydi' sen bir daha benim gözüme görünme hele. Benim bari moralimi bozma. Bana uğrama. Ben her gün senin gibi yirmi tane veli ile grşsem intihar etmem gerekiyor. Zaten iyi oldu mu ocuk, ne hoca ile ne hacı ile görüşmek yok. O zaman, hep annesinin alıştırmalarıyla oldu bu.

ocukta sıkıntı oldu mu müessesenin sıkıntısı, bu yle. Derler ya iyilikler bizden, kötülükler Allah'tan geliyor dertler. Bu batıl sapık bir düşünce olacak. Bu nedenle kardeşler, eğer büyük dşnmyorsak konuşmaya gerek yok zaten. Büyük düşünüyorsan kırık ıkıklarla fazla uğraşmayacaksın. Sonu bana gerekiyor bu işin. Sonu gerekiyor.

Olsa olsa bu ocuk, Ebu Cehil'in oğlu İkrime kadar kötü olabilir. Daha fazla kötü olamaz ya. Onun şehadetine bakıyorsun; 'suphanallah'.

Nice ezan kulağına okunarak doğmuş milyonlarca çocuktan daha büyük şehadetle gitti Allah'a. daha büyük bir Müslüman olarak gitti. İşin sonu önemli... Bizim de sonunda nereye gittiğimiz önemli. Birimiz elli yaşında bunak olacağız, birimiz kırk yaşında olacağız, birimiz de on beş yaşında olacağız.

Ne on beş yaşında çocuğu 'hafız' olduğu için sevinisin insanlar, ne de on beş yaşına geldi Kur'an zdremedik çocuğa diye zlsnler. Çünkü biz, on beş yıllık hayat yaşamıyoruz.

Biz, öldükten sonra kabirlerimizde amel-i salih olarak hasenatımızın yazılmasına sebep olacak çocuk yetiştirmek istiyoruz.

Bu, belki bir vakfın çaycılığını yapan bir çocuk olarak bizim defterimizi yazdıracak. Belki de Filistin'i kurtaran Mescid-i Aksa'yı hürriyetine kavuşturacak çocuğun babası olacağız. Bizi o ilgilendirmiyor. Bizi 'bu büyük işleri yapma planları kuran, bunun için sebat eden biri olarak Allah'ın görmesi' ilgilendiriyor.

İkinci notum kardeşler; biz ibadetlerimizde de niyetimizle ödüllendiriliriz. Nuh aleyhisselam bin seneye yakın peygamber olarak dolaştı. Elli senesine bir kişi düşmedi. Her elli senede, her elli senede bir kişi kazanamadı.

Yani dokuz yüz elli sene yaşayan peygamberin, dokuz yüz elli senede kazandığının bir milyon katını Halid ibni Velid İslam'a kazandırdı. Peki, Nuh aleyhisselam başarısız mı? Halid Nuh aleyhisselamdan üstün mü? Asla, Nuh aleyhisselam seksen doksan kişi kazanamadı; ama 'Ulü'l-Azm' bir peygamber oldu.

Halid ibni Velid girdiği yerden şehir şehir çıktı. Bir şehre girdi Halid, iki gün sonra o şehir, Müslüman oldu. Yani dokuz yüz elli sene yaşayan peygamberin, dokuz yüz elli senede kazandığının bir milyon katını Halid ibni Velid İslam'a kazandırdı.

Peki, Nuh aleyhisselam başarısız mı? Halid Nuh aleyhisselamdan üstün mü? Asla, Nuh aleyhisselam seksen doksan kişi kazanamadı; ama 'Ulü'l-Azm' bir peygamber oldu. Allah'tan sonra isim olarak, beş büyükten bir tanesi, neden?

Çünkü Allah dokuz yüz elli senedeki nüfus sayımına göre ödüllendirmedi Nuh aleyhisselamı. Dokuz yüz elli senelik performansına puan verdi. İki yüz elli seneden sonra, köyüne çekilip, 'bari ben tespih çekeyim' demedi. Üç yüzüncü senesinde üçüncü gün heyecanını yaşıyordu. Sekiz yüzüncü senesinde ilk günkü heyecanılla Allah'a davet etti.

Ne dediler müşrikler o zaman? 'Benim rahmetli dedem de anlatırdı bu sapıklıkları, sen o zaman da söylüştürsün herkese' yani dedesinden duyarmış. Beş yüz sene önce de Nuh bunları söylüyordu. Demek ki ilk gün ki istikrarı sekiz yüz, dokuz sene devam etmiş.

Dolayısıyla Allah, doksan kişi mi kazandırdın, iki yüz kişi mi kazandırdın, veda hutbesinde kaç bin kişiye okudu, bunları ölçmemiş. Allah Teâlâ neyi ölçmüş?

İlk heyecanının ne kadar sürdüğünü ölçmüş Allah Teâlâ. Nuh aleyhisselam da ilk heyecanını son gününe kadar sürdürdü, dolayısıyla kazandı. Öyle bir kazandı ki yüz küsur bin peygamberin ilk beşine girdi.

Allah Teâlâ Peygamber Efendimizden sonra onun adını anıyor. Kur'an-ı Kerim'de 'sen ve Nuh' diyor. Peygamber Efendimizden sonra ikinci insan yeryüzünde...

Dolayısıyla, biz şuna iman ediyoruz. Allah becerip sonuçlandırdığımız dosyalara göre puan vermiyor bize. Kafalarımızdaki niyete ve mantığa puan veriyor.

Binaenaleyh, ben elli sene uğraşırım. Elli sene üzerine, namaz bile kılmayan çocuğun babası olsam, benim elli senem boşa gitmeyeceği gibi, ful puanımı almışımıdır Allah'tan. Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz biliyor musunuz kardeşler?

Biri mü'min olarak öldü Allah'ın lütfüyle. Kaç sene cennette kalacak? Matematiği belli mi bunun. Mesela yetmiş yaşında öldü. On beş yaşında iman ettiğini kabul edelim. Elli beş sene mü'min olarak yaşadı. Cennette kaç sene kalacak? Elli beş sene mi?

Veya biri kâfir olarak öldü gitti. Kâfir olarak elli beş sene yaşadı. Adalet gereği elli beş sene cehennemde kalıp çıksa, adalet bu değil mi? Adalet bunu gösteriyor. Herkes suçu kadar ceza görsün; ama ebedi kalacak. Mü'min de cennette ebedi kalacak. Kâfir de cehennemde ebedi kalacak.

Neden? Çok basit Allah elli beş senelik namaza karşı vermiyor cenneti. Cehennemi elli beş senelik şirke, şaraba, faize karşı vermiyor ki. Biliyor ki Allah, bu mü'min elli beş sene yaşadı, imanla öldü. Elli beş bin sene daha yaşasa gene mü'min olacaktı bu.

Bu zındık kâfir, elli beş sene daha ömür versem, beş asır daha ömür versem kâfirliğini bırakmayacak. Ebedi küfür kafası var, ebedi mü'min kafası var burada. Onun için cennet ve cehennem ebedi.

Yoksa bizim kıldığımız namazlar; 'elli beş sene sabaha kadar namaz kıldın, kal cennette elli beş sene', elli beş sene de ikramdan olsun, hadi yüz on sene. Sonra 'çık git' denmesi gerekiyor. Cehennemde de o şekilde. Öyle değil mi?

Ama ebedi. Neden? Çünkü iman edip de 'ben yaşlanınca bırakırım iman' diyen var mı? Yoksa git gide imanına mı sarılıyor insan. İşte git gide artan heyecan mü'mini cennete bırakıyor. İmanda da böyle... Amelde de böyle.

Hangimiz Resûlullah'ın mescidinde kıldığı sabah namazını kılmıyoruz ki. Birimizin namazı, Efendimiz aleyhisselamın namazıyla kıyaslansa, onun sabah namazına, orucuna vesaire amellerimiz kıyaslansa, 'benzerliği kadar da cennete gideceksin' dense herhalde sıradan bir santim öteye gidemezdik biz.

Ama Allah, böyle hesap yapmıyor. Nasıl hesap yapıyor? Senin peygamberi taklit etme arzun var mı yok mu ona bakıyor. Bunun için mü'min bir kere hata işliyor. Secdeyle düzelt. Bir daha yap. Bir daha yap. Karışmıyor Allah Teâlâ; ama niyetinde hafif bir bozukluk olsun, şüpheli bir pozisyonda ol, kırk sene namaz kılsan kabul etmiyor Allah Teâlâ.

Bu sebeple kardeşler, bu örnekleri şunun için vermek istedim. Mü'min olarak biz, mantığımızla kazandığımız şeyi işimizle kazanamayız. Hiç kimse çocuğunu getirdiği noktaya bakarak ne kadar muvaffak olduğunu ölçmesin.

Batıl bir düşünceye örnek veriyorum. Mesela; genelde kötü çocuklar için kötü çocuk kime diyorlar; şarap içiyor, sigara içiyor, faiz yiyor, işten eve gelmiyor bu tip çocuklar için deniyor. 'Yahu bunun anası babası filanca zamanda ne yapmıştır kim bilir.'

Yani herkes, anne babasının geçmişteki bir hatası ya da mevcut hatasından dolayı öyle olduğunu zannediyorlar. Ondan sonra da bir şarapçının çocuğu iyi bir pozisyonda olsa ona hayret ediyorlar: 'Allah Allah nasıl bu böyle oldu.'

İşte öyle değil kardeşim. Bir insanın ne sonla biteceği belli mi? Hayır. Sen maçın yarısında hakem kararı veriyorsun. Daha maçın yarısı var. Kimin galip kimin mağlup olacağı belli değil ki. Allah'ın bu anneyi babayı bu çocuğun kötü durumuyla cezalandırdığını ne biliyorsun. Ödül sadece çocuğun Sultanahmet'te imam olması mı?

Asıl ödül Allah'ın hasenat defterinde benim adımın iyi olarak yazılması değil mi? Ben çalışıp çabaladığım için eğer Allah beni meleklerine 'bu kulumun defterine yazın bu kulum cennetliktir' desin; çocuk şarapçı olmuş faizci olmuş bana ne.

Mü'min olarak biz, mantığımızla kazandığımız şeyi işimizle kazanamayız. Hiç kimse çocuğunu getirdiği noktaya bakarak ne kadar muvaffak olduğunu ölçmesin.

Ben, o çocuk üzerindeki emellerim vardı, o çocuk üzerindeki projelerim vardı, o çocuk için yoğun çalıştım, o çocuk için gerektiğinde beş altı vilayet değiştirdim. Burası iyi değil, orası iyi değil, orası iyi değil, çocuk için dolaştım durdum bu dünyada. Sonu kötü olmuş. Ben Nuh aleyhisselamdan kıymetli miyim ki her istediğimi çocuğuma yapacağım. Peygamberler de çocuklarından muvaffak olamadılar.

Kardeşler, ben size acı bir hakikati söyleyeyim, bunu bir kenara not edin. Ebu Bekir radiyallahu anh başta olmak üzere, ashabi kiram bile çocuklarını istedikleri gibi yetiştiremediler. Bu kadar basit... Yetiştirmiş olsalardı İslamiyet yüz sene sonra sıkıntıya girer miydi? Ashap kalitesinde çocuklar var zaten; çünkü her sahabenin yedi, sekiz, on, on beş çocuğu vardı.

Bunlar yüz bin kişi peygamber Efendimiz aleyhisselamın huzurundaydı. Elli bini kadın, elli bini erkek diyelim. Elli bin sahabe vardı. Her birinin on çocuğu var. Sekiz çocuğu var. Beş çocuğu var. Veda hutbesini dinleyen o barut gibi adamların, o etten kemikten peygamberin etrafında sur örmüş insanların, 'anam babam senin olsun' diyen bu adamlar her biri beşer çocuk yetiştirmiş olsalardı; yüz sene sonra net iki yüz elli bin sahabe olması gerekmiyor muydu?

Yok ki. Ebu Bekir radiyallahu anhın bir tane oğlu var mı o kalitede meşhur. Ömer radiyallahu anhın bir oğlu var çok meşhur olan. On çocuğu olan insanlardan bir tanesi, ya yetişmiş ya yetişmemiş.

Ama onlar, o heyecanı bütün çocuklarına taşıma gayretinde oldukları için Allah onların ecrini eksik etmedi. Onlar nesnel üzerinde yani beş tane çocuk getirip laboratuara teslim ediyorsun; Ömer bekliyorsun. 'Tamam, o bizim kalitemizde diyor'. Sana beş çocuk puanı veriyor.

Onlar, böyle bir sistem peşinde koşmadılar. Allah'ın onları yirmi dört saatte yeni bir nesil, secde eden bir nesil yetiştirmek için heyecanlı görmesini istediler. Hedef ne? Bir secde eden daha yetiştirecek. Bir kişi daha secde edecek. Kıyamet günü çıkıp diyecek ki; 'Bu secde edeni ben doğurmuştum'. Mantığımız bizim kardeşler, işimizden değerlidir.

Ben hayallerime, yaptığım işten daha fazla güveniyorum. Şöyle yüreğimi bir açsa melekler, içini bir görseler, yedi milyar insan projesi var içimde. Ama yaptığım iş yedi kişilik de değil, ayrı konu. Bunu rüyamda da görüyorum.

Oturup, yediğim, içtiğim, muhabbet ettiğim arkadaşım ile bunu konuşuyorum. Matemime bu katılıyor. Uykuma bu giriyor. Gündüz bunu düşünüyorum. Yazarken bunu yazıyorum. Okurken böyle bir şey okuyorum.

Hayatımı, ruhumu, namazımı, namazda bile böyle şeyler düşünüyorum ya. Ayetleri okuyorum zammı süre olarak o ayet eğitimle ilgili bir şeyse, bakıyorum surenin sonu gelmiş. İkinci rekâta o bizim namaz gitti. Yani neredeyse namazda bile kendimi geri alamayacağım şekilde düşünüyorum.

Becerdiğime bakıyorum hayalimle hiç alakası yok. Belki sıfır düzeyinde iş beceriyorum; ama adım gibi biliyorum ki mü'minin niyeti amelinden hayırlıdır.

Benim derneğim, benim vakfım ümmeti Muhammedi kuşatan bir dernekse, velev ki adı 'Akören Köyü Derneği' olsun büyük projem peşinde. Allah, şekil üzerinde bakmıyor bize. Nice sahabeler, nice faziletli insanların görünürde hiç bir şeyleri yoktur. Sahih bir hadis değil; ama kitaplarda geçtiği için vurguluyorum.

Bilal-i Habeşi peltekmiş; 'eshedü en Lailaheillallah' diyeceğine, 'eshedü sen Lailaheillallah' diyormuş ki; peygamberin müezzini. Bir gün sahabe demişler ki; 'ya Resûlallah bu peltek, doğru dürüst ezan da okuyamıyor, 'şin'ları söyleyemiyor' demişler. Buyurmuş ki; 'onun sesi, sizin 'şin'inizden daha iyidir.' 'Eshedü sen Lailaheillallah' diyor; ama melekler namaza geliyor.

Sen, dijital sistemlerle, hoparlörlerle okuyorsun; ama sen de gitmiyorsun namaza. Yani kiminin 'şin'iniz kiminin 'şin'ından daha iyi bu dünyada. Biz niyetlerimizle kazanacağız. Gönül ister ki nesnel olarak da kazanalım. Bir ay sonra çocuklarımızı da secde de görelim, bunu isteriz Allah'tan.

Bu suç değil, yani çift kazanalım. Hem niyet açısından kazanalım. Hem de tuttuğumuz nesne, fizik olarak kazanalım. Doğru, keşke böyle olsa; ama böyle olmadı. Ashabı kiramda bile böyle olmadı. Üç istediler, bir verdi Allah.

Kimisi hiç istemedi, başka bir sebeple Allah, onun sulbünü hareketli kıldı. Biz birinci olarak, ne dedik kardeşler? Neyin peşinde dolaştığımızı iyi bilmemiz gerekiyor. İkinci olarak da adımız soyadımız gibi bilelim ki biz, bir şey görmeden ölsek bile niyetlerimiz sayesinde Allah, bize çok şey gösterecektir.

Yüz kişinin katili olsa, Allah onun tövbesini kabul edecek. Ben nasıl kapıyı kapatırım ki. Ben nasıl umutsuzlaşırım ki. Benim her türlü umutsuzluğum, fiziksel beklentim, şeytana destektir. Durup dururken şeytanın işini kolaylaştırmış olurum.

Bu sebeple; çocuk hafızlığı bırakmış, sigaraya başlamış, kötü arkadaşı olmuş. 'Alîm' olan Allah, hiç biri beni ürkütmez. Son nefesini vermedikçe, nasıl ben onu doktora taşıyorum. Ellinci ameliyat olmuş, yoğun bakımdaymış. Ruhu çıkmadıkça 'ben babalığımı anneliğimi yapıyorum' diye düşünüyorum.

Bin hata işlediğini, yüz kişiyi öldürdüğünü kabul et. Allah tövbe kapısını gene açıyor bu çocuğa.

Yüz kişinin katili olsa, Allah onun tövbesini kabul edecek. Ben nasıl kapıyı kapatırım ki. Ben nasıl umutsuzlaşırım ki. Benim her türlü umutsuzluğum, fiziksel beklentim, şeytana destektir. Durup dururken şeytanın işini kolaylaştırmış olurum.

Bunun için kardeşler, niyetlerimizse güvenmek zorundayız. Eğer niyetlerimiz büyükse, ciddiye ve niyetlerimizde samimiysek; ama hâlâ sen, işte filan iş, filan fakülte, filan nesnelere üzerinde duruyorsan sen, sana Allah versin, diyecek bir şeyim yok. Yani ben engelleyemem ya da veremem.

Ama bu ümmetin kazananları niyetleri ile kazandılar. Sümeyye radiyallahu anha minha devlet gördü mü? Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem devesinin üzerinde rahat dolaştı mı, devesine binebildiğini bile görmedi. Ahirette dirilirken bizden daha iyi şartlarda dirilmeyecek mi? Bu kadar.

'Sen İslam devleti görmedin' diyecek biri var mı? Ben size çok basit bir örnek vereyim kardeşler, bir kenara not alın. İçkinin yasaklanması örneği... Uhud savaşından önce ashap kiram içki içiyorlardı, yasak değildi çünkü. Alkol kullanıyorlardı.

Hamza radiyallahu anh, Efendimiz'in amcası sarhoş bir şekildeyken yeğeni Ali'nin devesini kesmiş. Ali de 'bir binecek devem vardı ya Resûlallah' diye ağlamaya başlamış. Efendimiz de 'amcamızdır dokunmayın' diye teselli etmiş onu.

Ondan üç gün sonra Hamza şehit oldu. Hamza ile boy ölçülecek biri var mı bu kâinatta şimdi. Yedi milyar insan arasında Hamza'nın tırnağı olacak biri var mı? Hamza İslam devleti mi gördü. İçkinin yasak olduğunu bile görmedi Hamza. Lakin o Muhammed'in peşinden koşan cengâver şehitlerin sultanı olarak ahirete gitti.

Fiziki görüntülere takılanlar kaybederler arkadaşlar. Başörtüye takıldığımız için de elden namusun gittiğini anlayamadık hâlâ. Biz başörtüyü korumaya çalışırken, namus gitti elden. Kızlarımız cep telefonu ile istediği fuhşa bulaştı; ama başörtüsü var ha. Başörtüsünde taviz yok.

Nesneler üzerinde, ayrıntılar üzerinde ömür çürütemeyiz biz. Biz, büyük ümmetiz. O kadar büyüğüz ki melekleri dâhil, cinleri dâhil kuşatan bir peygamberimiz var bizim. Senin peygamberin kâinatın peygamberi, kıyamete kadar peygamber, cinlerin de peygamberi...

Senin Kur'an'ın cinlerin de okuduğu Kur'an. Ama sen, amme cüzüne takılmış kalmışsın. Sen hâlâ mevlit programlarında ömür geçiriyorsun. Küçük hedefli insan, kendine engel, cemaatine de engel.

Yani kardeşler, şöyle bir doğal örnek vereyim. Biz on kişi bir yere yürümeye karar verdik. Orta yürüyüşte yürüyoruz. Bir tanemizin ayağı ağrıdı 'uf benim ayağım takıldı' filan dedi. 'Neren ağrıdı' diye düşündüğümüz takdirde hepimiz geri kalıyoruz. Ayağı ağrıyan, gözü ağrıyan, kulağı ağrıyan... Nefesi tıkananı bırakacaksın orada kardeşim.

Ben kâinatı kuşatacak bir programın üzerindeyim. Ben güneşi durdurmaya çalışıyorum. Vakit geçmesin diye. 'Bu çocuk, sabah namazına on dakika geç kalksa olur mu olmaz mı' diye annesinden mesaj getiriyor bana.

Yol niye tıkalı? Oradaki kazayı seyretmek için hafif gaz pedalından ayağını çekiyor herkes, durmuyor kimse. Yüz ile giderken doksana düşüyor mesela; 'burada ne var' diye bakmak için. Bu taraftaki yol da duruyor.

Benim derdim ne senin derdin ne? Sen benim hızımı kesiyorsun. Olmaz 'sen burada yat ambulans seni alsın' derken bile sürat kaybediyorum. Otobanda gidiyorsunuz arkadaşlar. Yolun gidiş istikametinde kaza oluyor. Sen gelirken bakıyorsun senin önünde kaza yok.

Yol niye tıkalı? Oradaki kazayı seyretmek için hafif gaz pedalından ayağını çekiyor herkes, durmuyor kimse. Yüz ile giderken doksana düşüyor mesela; 'burada ne var' diye bakmak için. Bu taraftaki yol da duruyor.

'Fılanca şöyle yaptı, çocuk niye böyle yaptı' diye sen benim hızımı kesiyorsun kardeşim. Sen gelir, beni boş işlerle nasıl meşgul edersin. 'E düştü', düşmeseydi. Biz yolumuzu yürüyeceğiz. Ambulans gelsin onu oradan alsın, bu kadar basit.

Biz ümmete adanmış, ruhunu verinceye kadar amelinden geri kalmayan bir nesil yetiştirmek istiyoruz. Ne yaptığımızı bileceğiz, niyetlerimize çok güveneceğiz. Bu güvenimiz de hayalperest bir güven değil şüphesiz. Realiteye uygun bir güvenim olacak. Yani ben çalıştığım, gayret ettiğim tarzdan güveneceğim.

Üçüncü noktamız kardeşler, eğer başarı istiyorsak, şeytana mağlup olmadan yaşayacaksak, dengeli bir çalışma içinde olmamız gerekiyor. Çocuk açısından dengeyi değerlendirmek istiyorum.

Bir; bu çocuk ister Sultan Fatih adayı olsun, ister İmam-ı A'zam adayı olsun, kardeşim, bu; çocuk, çocuk ya. Peygamber torunu sahabeler, peygamber torunu, peygamberi yalaya yalaya yüzlerini eskitmiş adeta; onlar bile gelip, mescidi nebevi'de peygamberin sırtına çıkıp, devecilik oynadılar.

Çocuk; peygamber çocuğu, torunu olmakla insani yeteneklerini kaybedip melekleşmiyor ki. Yani peygamber çocuğu, torunu olun, Kur'an'a adanmış çocuk olun. Meryem gibi annen seni Kur'an'a adadı. Bağırarak sistemin kaldırılıyor mu, gaz yapmıyor mu miden. Uyku ihtiyacı var, yemek ihtiyacı var, oyun ihtiyacı var. Toprakta oynama ihtiyacı var. Yaramazlık hakkı var çocuğun kardeşim, yaramazlık hakkı var.

Enes ibni Malik radiyallahu anh diyor ki; 'on sene peygamberin evinde kaldım'. Ara sıra böyle kap, çanak kırmış. Hanımları da azarlamış Enes'i. 'Ne yapıyorsun sen, takım bozuluyor ya'. Yetmiş iki parçalık takımları, porselen takımları falan bozuluyor herhalde.

Efendimiz dönüp buyurmuş ki; 'ne bağıriyorsunuz sizin gibi tabakların da eceli var, ne bağıriyorsunuz çocuğa' diyor. Bir tabak için çocuğa bağirmaya değer mi ya? Çocuğun yaramazlık hakkı var. Yaramazlık, bildiğin yaramazlık...

Çocuğun haliya tuvaletini yapma hakkı var kardeşim. Çok değerliyse halın, serme çocuk büyüyene kadar. Çocuğun, hocasıyla kavga etme hakkı var. Çocuk da nefis taşıyor. Yeri gelecek çocuk inatlaşacak, tırnaklarını kesmek istemeyecek, çaktırmayacaksın. İki ay idare edeceksin.

Saçını kestirmek istemeyecek. Bir saçtan dolayı evladını kaybetmiş bir insan kıyamet günü utanmadan çıkamaz mahşer yerine. Saç nedir ya? Neymiş efendim bizim sülalede büyük saçlı kimse yokmuş.

Ne alakası var? Senin peygamberinin yaklaşık bir karış saçı vardır. Dört defa hayatında tıraş olmuş Efendimiz. Kim dedi 'kısa saç sünnettir' diye. Neymiş işte bizim hoca efendi, hacı efendi kısa saçlı gezermiş. Benim peygamberim de uzun saçlıydı.

Yani çocuğu saçından dolayı kırmaya değmez. Saç büyütme hakkı, oynamak hakkı, yemek hakkı, bir ekmeği bir oturuşta yer, 'biraz daha ekme ver bana' der. 'Yahu deli misin sen, doktor ekme yeme diyor' diyemezsin. Bunu anlayacak durumda olsa, kendi yemezdi zaten çocuk.

Bunlardan dolayı, böyle çocuğun fitratından dolayı, getirdiği her aşırılık, bedelini ödeyeceğin bir sıkıntıdır. Dengeli olmak zorundayız. Bu dengenin birinci maddesi; benim yetiştirmek istediklerimle, çocuğun insan olarak fitratı arasında denge kurmam gerekiyor.

Evet, yaramazlık çocuğun hakkı; ama her gün bir apartman hakkı yok çocuğun. Ateşi merak ediyorsa, götür; köyde açık bir alanda ver beş on odun, yaksın onları, çocuk deşarj olsun. Yani yaramazlık hakkı, yemek hakkı, oynamak hakkı, uyku hakkı benim de onu yetiştirmek hakkım...

Ne benim isteklerim, onu büyük yapma arzum ezsin çocuğu, ne de çocuğun çocukluk düşünceleri beni ezsin. Üç verip, üç alacaksın kardeşim; bu kadar basit.

Ben nasıl yapacağım bunu? Burada neden bulunuyoruz? Bundan dolayı bulunuyoruz. burada nasıl yapacağımızı öğreniriz. Hele ikinci çocuklarımızda bu dengeyi sağlayabilmeliyiz.

Sorunumuz zaten; herkes bir çocuk doğuruyor. Bir erkek, bir kız çocuğu... Tam analığı babalığı öğreniyor, sistem köreldiği için sistem çöküyor. Eczane ilaç vermiyor bazen.

Bir de bakıyor ki; Müslüman'ın yedi sekiz çocuğu olacak, ilk üçünü defolu üretsen bile gerisini de Allah'ın izniyle diğer çocuklarını yetiştirebiliyor olmalısın. Sistem böyle idi aslında; şimdi tam usta olunca sistem çöküyor. Bu sefer iş yürümüyor.

Benim çocuk yetiştirmedeki hedefimle, isteklerimle çocuğun çocukluğunun arasında denge kurmak zorunda. Aksi takdirde ya ben çocuğu ezerim, serseri hafız yetiştiririm o zaman. Milletin, ölüsünde gözü olan bir çocuk yetiştirmiş olurum. 'Biri ölse de Yasin okutsalar, para kazansam' diye düşünür. Kur'an-ı Kerim'i ticaret kaynağı olarak gören çocuk yetiştiririm. Ya da çocuk beni ezer, hayallerimle ölür giderim.

Denge kurmak çocuğun da hakkı, benim de hakkım. Trafiği eşit kullanacağız; o da araba sürecektir ben de araba süreceğim; ama herkes direksiyonuna dikkat edecek. Ama aksilik, onun direksiyonu da sana bağlı, çocuk olduğu için.

İkinci denge unsurumuz; dünyayı ahirete ezdirtmek de yanlış.

(Ayet Arapça)

'Dünyadan da payınızı unutmayın' buyuruyor Allah.

(Ayet Arapça)

'De ki ey peygamber, Şu kâinata Allah'ın yarattığı bu güzellikleri benim mü'min kullarıma kim haram etti. Kim bu kâinatı kullarıma haram ediyor.'

(Ayet Arapça)

'De ki Şu dünya nimetleri; kullarımın, iman eden kullarımındır.'

Mesela; mücahit yetiştirmek istiyoruz, âlim yetiştirmek istiyoruz. Bu bizim çocuğumuzun her hangi bir Şekilde dünya nimetlerinden mahrum olmasını gerektirmiyor. 'Uykusuz  ocuk' yetiŐtirmemizi gerektirmiyor.

Mesela;  ocuğumuz ahirete adanmış diye, hep  t s z babasının pantolonlarından kesilmiş pijamalar giymesi gerekmiyor. Bizim  ocuğumuz da ahiret için yetiŐsin; lakin onun da güzel elbiseleri olsun. Bisikleti olsun. Cep telefonu olsun.

'Ya ben cep telefonu verirsem hiç ders çalıŐmaz.' Ne güne duruyorsun sen. Ne biçim babasın. Hem iphone alacaksın. Hem de dersini engellememesini sağlayacaksın. Cihat dedik biz başta  ocuk yetiŐtirmeye.

Yani sen yahudiye mesaj gönderip, 'seni Salı günü öldüreceğiz, bekle bizi Kudüs' diye haber mi gönderiyorsun. O fırsat kolluyor, sen fırsat kolluyorsun kim kazanırsa galip gelmiş oluyor.

Aynı Şey  ocuk içinde geçerli... 'Bugünden itibaren seni eğitmeye karar verdim' mi diyeceksin  ocuğa. Ahirete dünyayı ezdirmek sakıncalı... Aksi takdirde sen onu okuttuğun sürece ahiret için hazır olur, ilk fırsatta dünyaya tapmaya baŐlar.

'Tayinim çıkar' diye, Allah için bir kelime söylemez o zaman.  ıkar Müslümanların gözüne bakarak demokrasi hutbesi okur, Cuma namazında. Zira o hutbeyi okumasa s r leceğinden korkar. Sen onu ahiret için yetiŐtirdin, imam da yaptın, ama onun tapındığı dünya hâlâ.

Yani sürekli ezme taktiği yanlış. Ahireti de dünyanın oyuncağı yapmanın bir manası yok. Hem bisikletini alacağız çocuğun, hem de ahiret mantıklı  ocuk yetiŐtirdiĐimiz için 'kardeŐlerin de bir tur atsın bu bisikletle' diyeceğiz.

Yani sürekli ezme taktiği yanlış. Ahireti de dünyanın oyuncağı yapmanın bir manası yok. Hem bisikletini alacağız çocuğun, hem de ahiret mantıklı  ocuk yetiŐtirdiĐimiz için 'kardeŐlerin de bir tur atsın bu bisikletle' diyeceğiz.

İnfaka da alıŐtıracaĐız çocuğu. Bunun adına ne diyorum ben? Dünya ile ahireti birbirine ezdirmemek diyorum. Dünyayı ahiret ezse, hep dünya için yaŐayacak. Ben bu çocuğu Hasan Basr  yapmak istiyorum. Olmaz  yle bir Şey. Gelsin dünya, ayağıyla çocuğun tepsin onu, zararı yok; ama dünya mahrumu çocuklardan ahiret adamı çıkmıyor.

Dengeyi, dünya ve ahiret dengesini kurmamız gerekiyor.

  nc  nokta olarak; bizim dengeli bir eğitim mücadelesi yapmamız gerekiyor dedik. Mesela; ben buna örnek vermek istiyorum arkadaşlar. Bizim vakıf olarak çalıŐmalarımızı izliyorsunuz siz Elhamdülillah.

Bizim, yaptığımız çalışmada harcadığımız para, ekonomik insan masrafımız, yani yedi çocuğa bir ağabey, ayrı bir şoför ayarlıyoruz, dünya standartlarının birkaç kat üstünde bir şey. İstiyoruz ki çocuğumuz dünyanın ezdiği bir çocuk olmasın.

Dünyayı herhangi bir delikanlı kadar zevkle yaşasın; ama sabah namazına da zevkle kalksın. Bunun için sizler görmüşsünüzdür; siz sabah namazına vinçle kaldıramazsınız çocuğu, kendisinden beş yaş büyük ağabeyi çit yapınca kalkıyor çocuk.

Ben dağda gördüm. Bir ay onlarla kaldım, duygulu anlar yaşadım. Elli tane çocuk; baktım benim oğlum da içlerinde. On yaşında, on iki yaşında çocuklar... Haremi şerife gider gibi yoğun bir trafikte gider gibi kampta; yüz metre ötedeki mescide gidiyorlar. Öyle tatlı bir sabah namazına gidiyorlar ki.

Buz gibi hava, soba yanıyor evlerde; çocuk camiye gidiyor. O manzaraları filmde seyretseniz, mutluluktan ağlarsınız; o kadar güzel bir manzara.

Bunu sen, anne baba olarak neden yaptırıyorsun? Sen ahiret gücü ile dünyayı ezdiriyorsun çünkü. Hem akşam vaktinde de yatırıyorsun zaten. O da kabahatin senin.

Ama ben orada çok rahat yaptırıyorum, niye? 'Akşama kadar at gibi koş serbestsin diyorum; ama sabah namazına geleceksin, camiye geleceksin' o da razı oluyor, geliyor.

Bu bir ticaret, aldı verdi meselesi. Yani şu dünya ve ahiret dengesini iyi kurmak zorundayız kardeşler.

Bir başka denge konumuzda bizim, kardeşler; biz çevresinden tamamen kesilmiş çocuğu dava adamı olarak yetiştiremeyiz. Biz adeta bir çadır kuruyoruz. Ben vakıf olarak kuruyorum, siz ev olarak kuruyorsunuz. İşte pürüzlü akrabaları çağırılmıyorsunuz, ziyarete gitmiyorsunuz, oyun alanını daraltıyorsunuz.

Kaza ile bir 'çocuk parka gideyim' dedi, peşinden gidiyorsun. Anlıyor çocuk bunu. telefonunu denetliyorsun, programını denetliyorsun. Bir baskı altında tutuyoruz çocukları biz ve kendimize uygun bir çevre kurmaya çalışıyoruz, nispeten de kuruyoruz.

Mesela; bizde çocuğunuz varsa sizin, bu ne demektir? Okul dışındaki tatilleri yüzde yüz İslami bir atmosferde, garanti altında demek. Ama bu çocuğun emsallerinin yaz tatili dünya kadar geniş. Şuraya gittim, buraya gittim.

Okuldan geliyor. Mesela; 'nereye gittin diyor?' 'kamp yaptık' diyor. 'Nerede?' 'Dağ başında.' 'Sen ne yaptın?' 'Filan yere gittim, filan yere gittim, şu parka gittim, burada gezdim.' Bir bakıyor ki çocuk; o köy yerine sıkıştırılmış, fark edememiş bunu. Diğeri dünyayı dolaşmış.

Arkadaş, akraba eve geliyor, misafir geliyor. Senede iki misafir geliyor, o da baba orada oturuyor; Kudüs'ten anlatıyor. Anne de burada; tesettür savaşını anlatıyor. Çocuklar da onları seyrediyorlar. Konularımız, çevremiz, insan ve hatta coğrafya olarak çevremiz bir çadır içinde bizim.

Başka türlü Müslüman olarak kalmak mümkün değil. Ama çocuğun; okula gittiğinde arkadaşları, uzaya kadar açılmış bir arkadaş çevresi var. Onun izlediği filmleri bir dinliyor çocuk; adını duymadığı filmler. Bizde futbol takımı tutmak yasak, film tiryakisi olmak yasak, televizyon alırız güya evimize mesela; şurası kilitli, bu kanal kilitli, uyduruk bir anten. Eski, bin dokuz yüz ellilerde ki televizyon gibi tek kanallı bizim televizyonlar hep.

Şimdi o tek kanalın da çok hijyenik olduğunu söyleyecek bir durumda değiliz artık. 'Allah'tan korkun, Müslümanlar olarak bileziklerinizi, paralarınızı verin' diye toplanmış paralarla kurulmuş televizyonlar da faizin ve fuhşun hizmetinde şu anda. Yok, televizyonumuz da yok.

Yani biz, çocuklarımızın kısır bir çevrede; abluka altında olduklarını bilip, çocuğun hayalindeki geniş çevreyle bu çevre arasında da denge kurmamız gerekiyor. Belki de en zor işimiz bizim bu.

Neden biz on senedir halamlara gitmiyoruz dediğinde ne diyeceksin beş yaşındaki çocuğa? On yaşında çocuk 'ben hiç halamı tanımıyorum' dese ne diyeceksin? Biz onunla ideolojik savaş yapıyoruz mu diyeceksin?

Çocuğun mesela teyzeyi aramak istiyor. Eteği kısa bir teyzesi var. Sen de ona gitmek istemiyorsun. Senin kızın da o teyzeyi örnek alacak diye. Ki hikmeti ilahi, kim batık yoldaysa çocukları hemen o etkiliyor. Boş tenekte gürültü yapıyor. Ne yapacaksın bu sefer?

Diğer dava arkadaşını, vakıftan tanıştığın, filan yerden tanıştığın arkadaşını çağıracaksın. Onun hanımını, onun kızını sence filtreden geçmiş birisini, senin kızının teyze ihtiyacını karşılamada kullanacaksın. Sen de onun çocuğunun hala, dayı ihtiyacını dolduracaksın. Çünkü teyze diye birine sarılmak fitri bir ihtiyaçtır.

Tekrar ediyorum. Biz bir çadır kurup, o çadırdaki yaşamaya mahkûmuz, çevremiz çok kötü. Ama çocuğun hayali, hatta bizim hayalimiz bir çadıra sığmayacak kadar büyüktür. Çok büyük bir çevreye ihtiyacı var. Bunu bilhassa dava arkadaşlarımızla taktikler üreterek doldurmak zorundayız.

Ben mesela; bu tip aileler biliyorum. Çocuk, amca diye bildiği birisinin sadece vakıftan babasının tanıdığı olduğunu akıl baliğ olunca anlıyor. Bunu amcası diğerini de yengesi biliyor. Belki bu çok büyük bir nimet...

Ashabı kiram bunu becerdiler işte. Mekke'deki akrabalarını bıraktılar, geldiler Medine'de hiç tanımadıkları insanların arasında hiç yabancılık çekmediler. Biz sadece iftarlara gidiyoruz, birbirimize arabamızı ve elbisemizi göstermeye gidiyoruz zaten.

Dolayısıyla, ensar-muhacir kaynaşması sağlayamadığınız için çocuklar dayılarını arıyorlar, teyzelerini, halalarını arıyorlar. Bu kurduğumuz çadır; çocuğa hayat olarak yetmez, oksijeni az bu çadırın. Çocuk bunu hissetmeden bizim çevresini doldurmamız gerekiyor.

İki; biz niyetlerimizle inşallah kazanacağız. Kırk tane Fatih babası oluruz, Allah'ın izniyle. Bütün anaların doğurduğu çocuklar, benim evladım nasıl olsa. Çalışır, projelerine destek olurum, bitti.

Mesela çocuk; 'biz tatile niye gitmiyoruz' demeden, sen alıp tatile götürmen gerekiyor, tatil üretmen gerekiyor. Artık her ailenin kendine mahsus yaşam tarzı olacak.

Demek ki kardeşler üç şey söyledim. Bir; biz neyin peşinden koşuyoruz bunu tespit edelim.

İki; biz niyetlerimizle inşallah kazanacağız. Kırk tane Fatih babası oluruz, Allah'ın izniyle. Bütün anaların doğurduğu çocuklar, benim evladım nasıl olsa. Çalışır, projelerine destek olurum, bitti.

Üç; dengesizlik Müslüman ailelerin en önemli sorunlarından biri... Çocuğun arzularıyla senin arzularının dengesiz tutuşması, kavgaya neden olur. Çocuk senden bağını kopardığı gün; hapishaneden kaçmış biri gibi gider, bir daha bulamazsın o çocuğu.

Hâlbuki git gide o çocukta senin otoritenin güçlenmesi gerekiyor, sevgi gücünü kullanmamız gerekiyor, ikna gücünü kullanmamız gerekiyor. Ağalığına, babalığına, tokadına güvenen baba, evlat yetiştiremez. Hiçbir şekilde yetiştiremez. Mafya tut daha ucuza mal olur o zaman. Aynı şekilde çocuğun çevresiyle ilgili de ciddi bir denge kurmamız gerekiyor...

Velhamdu lillahi Rabbil Âlemin...